

Nr 327.

Av herr **Johanson** i Stockholm, m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 330, angående godkännande av tullverkets utgiftsstaten för år 1922 m. m.

Av Kungl. Maj:ts proposition nr 330, angående godkännande av tullverkets utgiftsstaten för år 1922 m. m., framgår i huvudsak, att för generaltullstyrelsens, lokaltullförvaltningens och gränsbevakningens vidkommande bör vid årets riksdag genomföras såväl omorganisation som löneroglering. För kustbevakningens vidkommande har emellertid ansetts, att med omorganisationen tills vidare bör anstå, men att en reglering av avlöningsförhållandena ändock bör ske.

Under förutsättning av att hittills utarbetade förslag till omorganisation av kustbevakningen nödvändigt tarva ytterligare granskning, innan desamma kunna föreläggas riksdagen till avgörande — en fråga, varom dock meningarna torde vara delade — vill det synas oss, att Kungl. Maj:t anlagt en fullt riktig syn på saken, då det ansetts, att en för kustbevakningens personal välbehövlig löneroglering ej vidare borde uppskjutas. Det hade nämligen, enligt vårt förmenande, varit orättfärdigt, om man velat göra personalen lidande på att icke omorganisationen nu komme till stånd.

Det kvarstår emellertid en avsevärd olägenhet på grund av omorganisationens uppskjutande. En olägenhet, som ej torde kunna helt avvärjas, men måhända i betydande mån mildras. Vi syfta härmed på det förhållandet, som å sid. 5 i kungl. propositionen omnämnes, nämligen att ledigvarande eller ledigblivande tjänster vid kustbevakningen fortfarande även under år 1922 skulle uppehållas endast på förordnande. Dylka tjänster ha i många fall ända sedan år 1917 uppehållits på nämnda sätt — till förfång för de förordnade, därigenom att de visserligen åtnjuta den ingångsavlönning, som är för fast tjänst av samma slag bestämd, men däremot ej äga rätt att erhålla de med fast tjänst

Ålderstillägg
& förordnanden.

förenade ålderstilläggen. Underdåniga framställningar om erhållande av rätt till ålderstillägg å ifrågavarande slags förordnanden ha i några fall gjorts, men ha, enligt kungl. finansdepartementets ämbetsskrivelse till kungl. generaltullstyrelsen av den 12 december 1919, ej föranlett någon Kungl. Maj:ts åtgärd. Det vill dock synas oss, att billighet och rättvisa här kräva, att med dylika förordnanden av så långvarig art förernas rätt till erhållande — i för fast tjänst vanlig ordning — av ålderstillägg. Vi se oss därför föranlåtna här nedan hemställa, att riksdagen ville göra ett medgivande av rätt till ålderstillägg för innehavare av ovan omförmälda förordnanden vid tullverkets kustbevakning.

Överkväli-
ficerad
arbetskraft.

Rörande omorganisation av lokaltullförvaltningen vilja vi fästa uppmärksamheten vid en fråga, som kan sägas vara den ursprungliga anledningen till det vidlyftiga utredningsarbete, som föregått 1914 års tullkommissions och generaltullstyrelsens nu föreliggande förslag, nämligen frågan om användning i tullverket av överkvalificerad arbetskraft.

Redan år 1909 fäste herr C. G. Lindley riksdagens uppmärksamhet på denna fråga. År 1910 motionerade herr Värner Rydén om utsträckt användning i tullverket av tjänstemän av lägre grad. Till 1912 års riksdag ingavs av herrar M. Bengtsson och E. Kristensson den motion, som föranledde en riksdagens skrivelse till Kungl. Maj:t, vari uttalades, att det syntes lämpligt, att vid tullverkets lokalförvaltning samt kust- och gränsbevakning tjänstemän av lägre grad användes i större utsträckning än som var fallet, ävensom önskvärdheten av, att den berörda frågan gjordes till föremål för en särskild undersökning. En dylik undersökning påbörjades också av fyra sakkunniga — herrar Axel Ekman, K. Dahlberg, K. G. Wetterlund och M. Bengtsson — vilka tillkallades den 31 december 1912, men bedrevs endast under en kort tid år 1913, varefter, i anledning av framställning från de sakkunniga, undersökningsarbetet utvidgades att omfatta frågan om omorganisation av hela tullverket. Denna mera omfattande utredning uppdrogs åt ett större antal sakkunniga, vilka konstituerade sig som 1914 års tullkommission. Sagda kommission synes emellertid ej ha velat giva frågan om överkvalificerad arbetskraft den betydelse, som från början avsetts. Härpå tyder åtminstone dess framlagda förslag (se sid. 12 och 13 i propositionen), i vilket ej givits rum för en verklig mellangradstjänst, ävensom de mot kommissionens förslag avgivna reservationerna från herrar M. Bengtsson och Hj. Rissén. Generaltullstyrelsen har däremot visat sig ha en mera öppen blick för denna frågas betydelse genom att föreslå inrättande av en ifrågasatt mellangrads-

tjänst för sådana befattningshavare av lägre grad, vilka efter genomgången särskild utbildningskurs visa sig äga förutsättningar för övertagande av sådana göromål, som förut förrättats av personer med studentexamen eller jämförliga kunskaper d. v. s. av kammarskrivare.

I sina uttalanden angående behövligen antal tjänster å 1922 års stat ha tullförvaltningarna föreslagit inrättande av sammanlagt 162 dylika mellangradstjänster (av generaltullstyrelsen benämnda tullassistent- och i kungl. propositionen tullkontoristtjänster), därav enbart för Stockholms lokalförvaltnings vidkommande 54 stycken. Generaltullstyrelsen har sedermera i sitt den 28 oktober 1920 till Kungl. Maj:t avgivna statförslag ansett sig kunna inskränka det av tullförvaltningarna föreslagna antalet assistenttjänster till 140, och har därjämte i frågan anfört följande: »Vad tullassistenttjänsterna beträffar kan vid den nya statens ikraftträdande säkerligen endast ett mindre antal tillsättas. Såsom villkor för befordran till tullassistent skulle nämligen fordras, att en särskild utbildningskurs genomgås. Utbildningskurser av den omfattning, assistentkurserna torde böra erhålla, hava hittills icke förekommit, och det lär i alla händelser vara otänkbart, att redan den 1 januari 1922 ett tillräckligt antal för tullassistenttjänster kompetenta tjänstemän skulle finnas till förfogande. Någon olägenhet därav torde dock icke behöva befaras, snarare synes förhållandet kunna betecknas såsom i viss mån lyckligt, då därigenom under övergångstiden arbete kan beredas de extra ordinarie kammarskrivare, som, ehuru för närvarande ständigt inkallade, just genom inrättandet av tullassistenttjänster skulle bliva överflödiga och sålunda måhända se sin existens hotad. Styrelsen anser sålunda, att de göromål, som skulle ankomma på innehavare av tullassistenttjänster, vilka icke kunna vid omorganisationens trädande i kraft besättas med kompetenta tjänstemän av grupp II enligt tullkommissionens terminologi, böra tills vidare förrättas i huvudsak av extra ordinarie kammarskrivare och att tullassistenttjänsterna böra tillsättas endast i mån därtill kompetenta tjänstemän av grupp II bliva att tillgå.»

Det sålunda av generaltullstyrelsen gjorda uttalandet synes ha tagits till intäkt för att i Kungl. Maj:ts förslag endast upptaga 40 dylika tjänster å 1922 års stat — ett antal, som, fördelat på samtliga tullförvaltningar i riket, måste betraktas såsom synnerligen otillfredsställande.

Redan nu hava (med eller utan tillerkännande av särskilt arvode enligt § 20 tullverkets avlöningsreglemente) ett avsevärt antal tulltjänstemän av lägre grad efter hand tagits i användning för sådant mera kvalificerat arbete, som förut förrättats av kammarskrivare och för vars utförande de föreslagna tullkontoristtjänsterna avsetts. Dessa per-

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 4 saml. 127 häft. (Nr 326—327.) 2

soner hava i regel på egen hand sökt skaffa sig de teoretiska kunskaper, som erfordras för utförande av det arbete, varmed de sysselsättas. Det synes oss under sådant förhållande rättvist och lämpligt, att nämnda tjänstemän redan från och med nästa år kunna erhålla tullkontoristtjänster. Att för dessa befattningshavare, som genom praktisk tjänstgöring visat sig besitta nödig kompetens för tullkontoristtjänst, fordra genomgående av särskild utbildningskurs, synes oss blott ägnat att i onödan fördyra omkostnaderna för tullverkets undervisningsväsen. Här bör i stället, enligt vårt förmenande, dispens från de för framtiden avsedda utbildningskurserna i rätt stor utsträckning medgivas, särskilt då det gäller till medelåldern eller däröver komna tjänstemän, vilka kunna tänkas hysa en lätt förklarlig obenägenhet för att på nytt sätta sig på skolbänken. Det förtjänar måhända särskilt påpekas, att ett uppförande i tullkontoristgrad av sådana tjänstemän, som redan nu utföra för sådan tjänst avsett arbete, ingalunda inverkar i sådan riktning, att någon extra ordinarie kammarskrivare därav skulle bli arbetslös.

Vi anse det vara av vikt för såväl de lägre tjänstemännen som för statsverket, att icke något hämmande band redan från början lägges på införandet av tullkontoristtjänsterna. Generaltullstyrelsen bör i stället ha möjlighet att, så snart ske kan, tillsätta det behövliga antalet sådana tjänster — däri inbegripet, att utbildningskurs utan dröjsmål bör anordnas, så att de, vilka i kursen blivit godkända, om möjligt redan under år 1922 kunna erhålla tjänster av ifrågavarande slag. Här nedan skola vi tillåta oss hemställa, att å 1922 års stat måtte uppföras det av generaltullstyrelsen föreslagna antalet tullkontoristtjänster d. v. s. 140 dylika, att tillsättas i den mån det visar sig möjligt. Någon större utgiftsökning för statsverket torde detta icke medföra, då en åtminstone i närmaste mån motsvarande nedsättning av det anslag, från vilket utgifterna för övergångsstaten 3 skola bestridas, lärer kunna göras.

Lönenämnd.

I fråga om sammansättningen av den för statsdepartement och vissa andra verk avsedda lönenämnd har herr statsrådet och chefen för finansdepartementet låtit förstå, att tullverkets personal ej med säkerhet kunde vänta bli representerad.

Under förutsättning att ifrågavarande nämnd bör sammansättas enligt samma grunder, som kommunikationsverkens lönenämnd, förefaller det anmärkningsvärt, att icke tullverkets lägre tjänstemän, vilka komme att åtminstone tills vidare utgöra det ojämförligt största antalet av under nämnden sorterande dylika tjänstemän, skulle med visshet kunna påräkna en representant i nämnden.

Vi föranlätas av det gjorda uttalandet att hemställa, att riksdagen måtte uttala sig för att tullverkets lägre tjänstemän må bliva representerade i omförmälda lönenämnd.

Beträffande Kungl. Maj:ts förslag i fråga om tjänsteförteckning till avlöningsreglementet få vi anföra följande.

Tjänsteförteckning.

1914 års tullkommission har hävdad den uppfattning, att tullverkets tjänstemän borde, med hänsyn ej mindre till beskaffenheten av det arbete, som ålåg dem, än även och framför allt till den säregna förtroendeställning, de intoge såsom statsverkets målsmän gent emot trafiken, få liksom hitintills vara i åtnjutande av en särskild lönenivå, något högre än den för flertalet andra verk gällande.

Generaltullstyrelsen, som ansett beskaffenheten av och ansvaret vid det tulltjänstemännens åliggande arbete i allmänhet och särskilt den viktigaste grenen av detsamma, tullbehandlingsarbetet, innebära synnerligen välgående skäl för bibehållande av den högre ställning i avlöningshänseende, vilken sedan gammalt tillkommit tullpersonalen i jämförelse med personalen vid kommunikationsverken, har emellertid, vid omarbetningen av tullkommissionens förslag till tjänsteförteckning, på grund av erhållna direktiv funnit sig förhindrad, att tillmäta åt ovan nämnda och andra för samma uppfattning anförda, likaledes betydelsefulla skäl den verkan med avseende å de särskilda tjänstegradernas placering å löneskalan, vilken styrelsen eljest kunnat finna berättigad. Styrelsen har dock ansett sig icke kunna underlåta att i någon mån taga hänsyn till nyss berörda skäl och tror sig därvid hava funnit en viss förståelse hos de från kommunikationsverken tillkallade representanterna, även om dessa ansett sig icke kunna i allo uttala sin anslutning till det förslag, styrelsen stannat för.

Det torde framgå av ovanstående, att generaltullstyrelsen, i sitt förslag till tjänsteförteckning, egentligen endast i fråga om tullbehandlingsarbetet velat hävda den princip, att tullverkets tjänstemän borde stå på en något högre avlöningsnivå än tjänstemän vid kommunikationsverken. För bevaknings- och uppsynings-tjänsten synes man däremot ha tagit steget fullt ut i fråga om jämställighet med kommunikationsverken. Ätminstone kan man ej undgå att få en sådan uppfattning, när man finner, att generaltullstyrelsen flyttat ned tillsyningsmännen och uppsyningsmännen två lönegrader från den plats tullkommissionen givit ifrågasvarande befattningshavare på löneskalan. Man skulle rent av kunna ifrågasätta, huruvida icke dessa tillsyningsmän och uppsyningsmän, med hänsyn till arten och vikten av deras arbete, enligt general-

tullstyrelsens förslag erhållit en ofördelaktigare placering å tjänsteförteckningen än motsvarande befattningshavare vid exempelvis statens järnvägar. Man får nämligen ej förbise, att statens järnvägars tjänstemän, utöver de för respektive lönegrader bestämda belopp, hava en del förmåner av så kallade mindre värde. (Se kommunikationsverkens lönekommittés betänkande, sid. 72 och 97). Dessa förmåner, vilka bestå dels i fria varutransporter och fria resor — i viss mån även för familjemedlemmar — samt dels, för viss personal, i så kallade lokomotivtjänstpengar, kunna helt säkert i varje fall uppskattas till ett verkligt värde, som motsvarar minst skillnaden mellan tvenne nära varandra liggande lägre lönegrader. För lokomotivpersonalens vidkommande äro ifrågavarande förmåner av ännu större värde, varför man ej okritiskt får bedöma andra befattningshavares placering å löneskalan endast med hänsyn till varest till synes jämställda befattningshavare vid statens järnvägar äro på löneskalan placerade.

Företager man en granskning av de arbetsuppgifter, som å större och även medelstora tullplatser skola åligga de blivande tillsyningsmännen, skall man finna, att tillsyningsmanstjänsten — ehuru den lägsta vid lokaltullförvaltningen — dock är rätt så krävande. Visserligen förekomma för dylika befattningshavare även en del lättare bevakningsgöromål såsom bevakning av gods under de tider av dygnet, då tullbehandlingsarbetet ej pågår, bevakning av kollossningar och dylikt, men huvudparten av tillsyningsmännens arbete kommer dock att bestå i mera krävande göromål, såsom utlämning från kaj till varuägare av tullbehandlat och klargjort gods, visitation ombord i fartyg och — å vissa platser — avvisitering av passagerareffekter. För utlämning av gods från kaj kräves av tillsyningsmannen såväl påpasslighet som tankereda, synnerligast som å kajerna ofta råder trängsel och gods under sådant förhållande samtidigt lastas på olika platser inom tillsyningsmannens bevakningsområde. Fartygsvisitationerna betinga även vissa kvalifikationer hos tillsyningsmännen. Desamma skola bland annat, under sin genomsökning av ett fartyg, till art och myckenhet uppteckna all ombord befintlig proviant ävensom anteckna de nya eller obegagnade föremål, som, utan att tillhöra dess egentliga last, eventuellt kunna finnas i fartyget. De gjorda anteckningarna jämföras efter visitationernas slut med de till överuppsyningsmannen av fartygsbefälhavaren eller besättningen lämnade uppgifter, och fordras därvid av tillsyningsmännen, att intet av vikt skall hava förbigått deras uppmärksamhet. Såväl under dylika fartygsvisitationer som vid avvisitering av passagerareffekter är en viss

känndom i de vanligaste främmande språk — om ej av tjänstemannen fordrad, så dock i praktiken nödvändig.

Att framhålla vikten av och ansvaret vid det arbete, som kommer att påvila de blivande uppsyningsmännen, torde måhända vara onödigt, emedan helt säkert kan förutsättas, att endast de mest ansvarsfulla av de nuvarande vaktmästaregöromålen komma att åt dem uppdragas. Vi vilja dock erinra om de synnerligen krävande och ansvarsfulla redovisningar av styckegodslaster, som åligga ifrågavarande tjänstemän.

De blivande överuppsyningsmännens uppgifter, såsom föreståndare för självständiga tullstationer eller för bevakningsavdelningar vid de större tullplatserna, få under inga förhållanden underskattas. På dessa tjänstemän ställas särdeles stora krav såväl i fråga om författningskunskap och språkkänndom som i fråga om förmåga att handhava och leda underlydande personal.

Att icke tullkontoristerna, med hänsyn till dem åliggande arbetes art, erhållit en fördelaktigare placering å löneskalan beror, enligt generaltullstyrelsens utlåtande, därpå, att man i motsatt fall befarat brist på fullt kompetenta aspiranter å överuppsyningsmanstjänsterna. Det vill härav synas, att man på ifrågavarande tjänst ämnar ställa fordringarna rätt högt och att dess av generaltullstyrelsen givna plats å löneskalan är fullt försvarlig.

Med hänsyn till de kvalifikationer, som, enligt vårt förmenande, i allmänhet måste förefinnas hos tullverkets lägre tjänstemän kunna vi ej undgå att finna den avvikning från generaltullstyrelsens förslag, som i Kungl. Maj:ts förslag till tjänsteförteckning kommer till synes, annat än oberättigad.

Granska vi Kungl. Maj:ts nämnda förslag till tjänsteförteckning ur enbart ekonomisk synpunkt skola vi finna, att en lönereglering i enlighet därmed kommer att ganska godtyckligt gynna de olika tjänstemannakategorierna. Särskilt missgynnade synas vissa lägre tjänstemän vid lokalförvaltningen bliva. Enligt en härmed bifogad tabell komma exempelvis de nuvarande vaktmästarna av klass I i en sådan situation, att det för dem bleve en lönereglering nedåt i avsevärd mån, om Kungl. Maj:ts förslag till tjänsteförteckning vunne riksdagens bifall. Dessa tjänstemän komme nämligen att vid löneregleringens genomförande få sina s. k. sportler indragna till statsverket ävensom mista den fria uniformsbeklädnaden, men ändock erhålla ungefär samma fasta avlöning, som de nu åtnjuta, samt därtill underkastas en reducering av dyrtidstillägget enligt för kommunikationsverken gällande grunder. De omnämnda sportlerna, vilka utgöras av från trafikanter uppbyren ersättning

för tjänstgöring å annan än allmän tjänstgöringstid, torde för vaktmästare av klass I i allmänhet under år 1920 ha i genomsnitt uppgått till minst 750 kronor per befattningshavare. Värdet av fri uniformsbeklädnad torde kunna uppskattas till omkring 300 kronor. Visserligen kan det hända, att en något övervägande del av antalet vaktmästare av klass I kommer att erhålla uppsyningsmanstjänster och därmed en icke fullt så ofördelaktig löneställning, men för en betydande del av ifrågavarande vaktmästareklass står dock endast tillsyningsmanstjänsten öppen, emedan antalet uppsyningsmanstjänster särskilt å en del medelstora tullplatser blir ringa i förhållandet till antalet tillsyningsmanstjänster. Taga vi såsom exempel Hälsingborg blir proportionen, enligt tullförvaltningens förslag, 16 uppsyningsmanstjänster mot 50 tillsyningsmanstjänster. Vaktmästare vid lokaltullförvaltningen i Hälsingborg åtnjuta för närvarande i begynnelseavlönning följande belopp: lön 1,310 kronor, tjänstgöringspengar 440 kronor, dyrortstillägg 175 kronor samt tillfälligt lönetillägg 425 kronor, eller sammanlagt 2,350 kronor. Läger man härtill ett beräknat värde av sportler och fri uniformsbeklädnad å 1,050 kronor kommer man till en summa av 3,400 kronor. Hälsingborg hänföres enligt för kommunikationsverken gällande bestämmelser till dyrortsgrupp D. Den fasta begynnelseavlönningen skulle under sådant förhållande enligt Kungl. Maj:ts förslag i fråga om tillsyningsmanstjänst utgå med 2,388 kronor. Alltså komme vaktmästaren i Hälsingborg att vid övergång å ny stat såsom tillsyningsman få vidkännas en avlöningsminskning av minst 1,012 kronor. Visserligen ha, i de fall, då avlöningsminskning vid övergång å ny stat komme att äga rum, personliga lönetillägg ställts i utsikt, men dessa tillägg skulle dock årligen minskas med en niondedel, varför redan efter några få år tilläggens värde betydligt reducerats. Att situationen inför en dylik lönereglering skall synas bekymmersam för exempelvis här omhandlade vaktmästare i Hälsingborg, vilka efter 10—15 års anställning såsom extra ordinarie äntligen vunnit en någorlunda väl avlönad ordinarie tjänst och nu finna, att de vid tjänsten fästade avlöningsförmånerna skola minskas, det är lätt förklarligt, och man må ej förundra sig om tvivel uppstå angående rättfärdigheten av en sådan lönereglering.

För gränsuppsyningsmännens placering i femte lönegraden synes oss generaltullstyrelsen hava andragit en så bärkraftig motivering (se sid. 62 i dess utlåtande angående avlöningsreglementet), att några invändningar mot styrelsens ifrågavarande förslag enligt vår mening ej böra ifrågasättas. Vi vilja emellertid här än ytterligare understryka rimligheten av att gränsuppsyningsmännen genom en ej för knapp-

händigt tillmätt avlöning hållas skadeslösa för de svårartade förhållanden, varunder de nödgas utföra sin tjänst.

Emot Kungl. Maj:ts förslag i fråga om gränstullmästaretjänstens uppflyttning till 9:de lönegraden ha vi intet att invända. Dock för tjänar det kanske påpekas, att en till synes omotiverad nedflyttning av materialförvaltaretjänsten samtidigt företagits.

Rörande den för kustbevakningspersonalen ifrågasatta lönereglering har i kungl. propositionen framhållits, att tjänsternas placering å tjänsteförteckningen ej vore att betrakta såsom definitiv, utan måste vid en blivande omorganisation tagas under övervägande, huruvida för denna personal en förbättrad löneställning vore lämplig. Vi hålla före, att man redan nu bör se till att tjänsterna få sin rätta placering på löneskalan.

De nuvarande kustroddarna hava, under benämningen kustvakter, i generaltullstyrelsens förslag till tjänsteförteckning upptagits i andra lönegraden. Styrelsen har ansett, att en kustroddaretjänst måste kunna jämföras med tjänst såsom maskin- och pannskötare eller rorgångare vid statens järnvägar. Enligt Kungl. Maj:ts förslag ha emellertid kustroddartjänsterna upptagits i första lönegraden, det vill säga tills vidare jämföras med vanlig matros å statens järnvägars färjor. Vi betvivla dock, att en sådan värdesättning av kustroddartjänsten kan vara riktig. Av generaltullstyrelsens motivering för tjänstens placering ha vi fått det intrycket, att andra lönegraden i detta fall är fullt försvarlig. Dessa kustroddare lämnas ju ofta att på egen hand svara för viktiga författningars efterlevnad — exempelvis, då de posteras på strandade fartyg för att tillse, att ingen otillåten förbindelse med land eller smuggling från fartyget äger rum. Kustroddarnas såväl som övriga lägre tulltjänstemäns tjänstgöring torde i flera avseenden kunna likställas med polistjänst och bör också värdesättas med viss hänsyn därtill. Jämställandet med matros å statens järnvägars färjor förefaller något orimligt, med hänsyn till de större kvalifikationer en kustroddare måste besitta. I första lönegraden kunde kustroddaren ej ens sägas i avlöningshänseende vara jämförd med matrosen, emedan denne senare, utöver sin avlöning, har förmånen av fri kost eller kostpengar.

I betraktande av det ringa antal kustvaktjänster, som för närvarande förefinnes, torde man med stor sannolikhet kunna antaga, att sagda tjänsters nuvarande innehavare vid en blivande omorganisation av kustbevakningen skulle erhålla sådana förste kustvaktjänster, som av kustbevakningssakkunniga och generaltullstyrelsen föreslagits, och böra därför redan nu ifrågavarande tjänster kunna i avlöningshänseende

jämställas med »1:ste kustvaktstjänster», samt placeras, enligt general-tullstyrelsens förslag, i 4:de lönegraden.

Vi anse sålunda, att tullverkets tjänstemän av nuvarande lägre grad i allmänhet böra placeras å tjänsteförteckningen i enlighet med generaltullstyrelsens förslag.

Som ett sammandrag av våra här ovan gjorda uttalanden tillåta vi oss härmed hemställa,

att riksdagen ville medgiva, att rätt till avlöningsförhöjningar må i vanlig ordning tillkomma sådana befattningshavare, som vid tullverkets kustbevakning innehava förordnande å tjänst, som på grund av förestående omorganisation ej blivit i vanlig ordning tillsatt;

att å tullverkets ordinarie stat må för år 1922 uppföras 140 tullkontoristtjänster, att tillsättas i den mån så blir möjligt;

att riksdagen ville uttala sig för att tullverkets lägre tjänstemän må bliva representerade i den lönenämnd, som kommer att framdeles handlägga sagda tjänstemän berörande avlöningsfrågor;

att riksdagen ville vid fastställande av till avlöningsreglementet hörande tjänsteförteckning upptaga följande tjänstemän vid tullverket i enlighet med nedanstående:

Kustroddare	2:dra lönegraden
Tillsyningsman	3:dje »
Kustvakt	4:de »
Gränsuppsyningsman	5:te »
Tulluppsyningsman	5:te »
Kustuppsyningsman	6:te »
Gränsöveruppsyningsman	7:de »
Kustöveruppsyningsman	7:de »
Tullkontorist.....	7:de »
Tullöveruppsyningsman	7:de »
Tullmästare	8:de »
Gränstillmästare	9:de »
Materialförvaltare.....	9:de »

samt att riksdagen ville å vederbörande anslag upptaga de för genomförande av ovan framställda förslag erforderliga belopp.

Stockholm den 19 april 1921.

Edv. Johanson,
Stockholm.

Carl Lovén.

C. V. Ö. Höglund.

Ernst Hage.

G. W. Hansson.

Algot Sjöström.

Jämförelse mellan nuvarande och av Kungl. Maj:t föreslagna avlöningsbelopp (oavsett dyrtids-tillägg) för vissa befattningshavare i tullverket.

Befattningshavare	Nuvarande avlöning				Föreslagen avlöning				
	Dyr- orts- grupp	Avlöning	Fri uniform	Summa	Löne- grad	Dyr- orts- grupp	Summa	Vinst	Förlust
Kustroddare	A	lägst 1,500	300	1,800	1:a	A	1,980	180	
		högst 1,800	300	2,100			2,460	360	
	B (10 %)	lägst 1,620	300	1,920	»	D	2,250	330	
högst 1,950		300	2,250	2,802			552		
C (15 %)	lägst 1,680	300	1,980	»	G	2,520	540		
	högst 2,025	300	2,325			3,144	819		
Kustvakter	A	lägst 1,625	300	1,925	2:a	A	2,100	175	
		högst 1,925	300	2,225			2,580	355	
	B	lägst 1,755	300	2,055	»	D	2,388	333	
högst 2,085		300	2,385	2,940			555		
C	lägst 1,820	300	2,120	»	G	2,676	556		
	högst 2,165	300	2,465			3,300	835		
Kustuppsyningsmän	A	lägst 2,050	300	2,350	5:e	A	2,580	230	
		högst 2,350	300	2,650			3,240	590	
	B	lägst 2,215	300	2,515	»	D	2,940	425	
högst 2,545		300	2,845	3,672			827		
C	lägst 2,297 ⁵⁰	300	2,597 ⁵⁰	»	G	3,300	702 ⁵⁰		
	högst 2,642 ⁵⁰	300	2,942 ⁵⁰			4,104	1.161 ⁵⁰		
Kustöverupps:män ...	A	lägst 2,600	300	2,900	6:e	A	2,880		20
		högst 3,050	300	3,350			3,660	310	
	B	lägst 2,810	300	3,110	»	D	3,276	166	
högst 3,305		300	3,605	4,128			523		
C	lägst 2,915	300	3,215	»	G	3,672	457		
	högst 3.432 ⁵⁰	300	3,732 ⁵⁰			4,596	863 ⁵⁰		
Gränsridare	A	lägst 1,875	300	2,175	4:e	A	2,340	165	
		högst 2,175	300	2,475			2,880	405	
	B	lägst 2,025	300	2,325	»	D	2,664	339	
högst 2,355		300	2,655	3,276			621		
C	lägst 2,100	300	2,400	»	G	2,988	588		
	högst 2,445	300	2,745			3,672	927		
Gränsuppsyningsmän (Gränsöverupps:män)	A	lägst 2,525	300	2,825	6:e	A	2,880	55	
		högst 2,975	300	3,275			3,660	385	
	B	lägst 2,730	300	3,030	»	D	3,276	246	
högst 3,225		300	3,525	4,128			603		
C	lägst 2,832 ⁵⁰	300	3,132 ⁵⁰	»	G	3,672	539 ⁵⁰		
	högst 3,350	300	3,650			4,596	946		

Befattningshavare	Nuvarande avlöning				Föreslagen avlöning				
	Dyr- orts- grupp	Avlöning	Fri uniform	Summa	Löne- grad	Dyr- orts- grupp	Summa	Vinst	Förlust
Gränsöveruppsman... (Gränstullmästare)	B	lägst 3,410	— 300	— 3,710	9:e	D	4,128	— 418	— —
		högst 4,350	— 300	— 4,650			5,454	— 804	— —
Vaktmästare kl. 3 ... (Tillsyningsmän)	A	lägst 1,500	— 300	— 1,800	2:a	A	2,100	— 300	— —
		högst 1,800	— 300	— 2,100			2,580	— 480	— —
	B	lägst 1,620	— 300	— 1,920	»	D	2,388	— 468	— —
		högst 1,950	— 300	— 2,250			2,940	— 690	— —
Vaktmästare kl. 2 ... (Tillsyningsmän)	A	lägst 1,875	— 300	— 2,175	»	A	2,100	— —	75
		högst 2,175	— 300	— 2,475			2,580	— 105	— —
	B	lägst 2,025	— 300	— 2,325	»	D	2,388	— 63	— —
		högst 2,355	— 300	— 2,655			2,940	— 285	— —
	C	lägst 2,100	— 300	— 2,400	»	G	2,676	— 276	— —
		högst 2,445	— 300	— 2,745			3,300	— 555	— —
Vaktmästare kl. 1 ... (Tillsyningsmän)	B	lägst 2,350	— 300	— 2,650	»	D	2,388	— —	262
		högst 2,680	— 300	— 2,980			2,940	— —	40
	C	lägst 2,437 ⁵⁰	— 300	— 2,737 ⁵⁰	»	G	2,676	— —	61 ⁵⁰
		högst 2,782 ⁵⁰	— 300	— 3,082 ⁵⁰			3,300	— 217 ⁵⁰	— —
Uppsyningsmän kl. 3 (Överuppsyningsmän)	A	lägst 2,175	— 300	— 2,475	6:e	A	2,880	— 405	— —
		högst 2,625	— 300	— 2,925			3,660	— 735	— —
	B	lägst 2,350	— 300	— 2,650	»	D	3,276	— 626	— —
		högst 2,845	— 300	— 3,145			4,128	— 983	— —
Uppsyningsmän kl. 2 (Överuppsyningsmän)	A	lägst 2,350	— 300	— 2,650	»	A	2,880	— 230	— —
		högst 2,800	— 300	— 3,100			3,660	— 560	— —
	B	lägst 2,540	— 300	— 2,840	»	D	3,276	— 436	— —
		högst 3,035	— 300	— 3,335			4,128	— 793	— —
	C	lägst 2,635	— 300	— 2,935	»	G	3,672	— 737	— —
		högst 3,152 ⁵⁰	— 300	— 3,452 ⁵⁰			4,596	— 1,143 ⁵⁰	— —
Uppsyningsmän kl. 1 (Överuppsyningsmän)	B	lägst 2,730	— 300	— 3,030	»	D	3,276	— 246	— —
		högst 3,225	— 300	— 3,525			4,128	— 603	— —
	C	lägst 2,832 ⁵⁰	— 300	— 3,132 ⁵⁰	»	G	3,672	— 539 ⁵⁰	— —
		högst 3,350	— 300	— 3,650			4,596	— 946	— —
Överuppsmän kl. 1 ... (Tullmästare)	C	lägst 3,540	— 300	— 3,840	8:e	G	4,350	— 510	— —
		högst 4,500	— 300	— 4,800			5,676	— 876	— —
Vaktmästare kl. 1 ... (Uppsyningsmän)	B	lägst 2,350	— 300	— 2,650	4:e	D	2,664	— 14	— —
		högst 2,680	— 300	— 2,980			3,276	— 296	— —
	C	lägst 2,437 ⁵⁰	— 300	— 2,737 ⁵⁰	»	G	2,988	— 250 ⁵⁰	— —
		högst 2,782 ⁵⁰	— 300	— 3,082 ⁵⁰			3,672	— 589 ⁵⁰	— —

Ann. I dyrortskolumn för nuvarande avlöning betecknas ort utan tillägg med A, ort med 10 proc. tillägg med B, samt ort med 15 proc. tillägg med C.

Nämnda dyrortsgrupper tänkas sammanfalla med de för kommunikationsverken såsom A, D och G betecknade dylika.